

Jaume Cela

Àvia, ja sé que has oblidat el meu nom

Il·lustracions de Jordi Vila Delclòs

**fundació
pasqual
maragall**

PER UN FUTUR
SENSE ALZHEIMER

animallibres

Àvia, avui faig deu anys.
Et vindré a visitar a la residència,
però tu no em reconeixeràs,
no em faràs cap regal,
ni em felicitaràs,
ni entendràs per què portarem un pastís
i cantarem una cançó,
i tots et farem un petó
i tots em faran un petó.
Tu no me'l faràs.
Fa temps que t'acosto la galta
però tu no em fas res.
Bufaré deu espelmes
i demanaré un desig,
que ja et diré quin és
més endavant.

Com que tu no em faràs cap regal,
te'n faig un jo.
T'he escrit un poema.
La mestra sempre diu que escric molt bé.
Ha de ser veritat, perquè els de la classe
també m'ho diuen, i també
diuen que no sé dibuixar,

que soc un desastre dibuixant,
però escriure és una altra cosa.

I a més a més, m'agrada
i la mestra també em diu
que es nota quan a algú
li agrada fer una cosa.

L'he anat escrivint des de fa uns dies,
als vespres, abans de dormir.
Ahir el vaig acabar.
No te'l llegiré, àvia, perquè és massa llarg
i tu semblaria que m'escoltes
però et cansaràs i t'adormiràs.
Potser te l'aniré llegint
una mica cada dia
que vingui a veure't.

No entendre res del món
ha de ser molt cansat, àvia.
No et pensis que m'enfadaré
si em mires com miren els peixos
quan els treus de l'aigua.
O els ocells quan han perdut una ala
i no poden volar
i van saltironejant per terra
com si els faltés un bull.

Entenc que estàs malalta,
que ets una mica com una nina de drap,
com aquella nina de drap
que tant t'agradava, de quan eres petita.
Però el poema és per a tu
i per a mi, per a quan sigui més gran
i me'l pugui tornar a llegir
o dir en veu baixa
quan tu no hi seràs,
i el poema m'ajudarà a pensar en tu,
perquè jo t'estimo molt, àvia,
i sé que tu també m'estimes
tot i que ara vius en aquest bosc
on t'has perdut, i ja no busques cap camí.
T'hi deus haver construït una cabana,
com m'ajudaves a fer la meva
quan era petit i tot em costava.
Una cabana on ningú més que tu
pot habitar-hi en silenci.

Ja ho veus, àvia,
sé que tu també m'estimes.
Per aquesta banda
pots estar tranquil·la.

Diuen que d'escriure,
ja t'ho he dit abans, en sé una mica,
però d'escriure poemes, no en sé.

